

Cartes

El Casino de Lloret
i el flamenc

Carles Mallart. Girona.

El divendres 16 amb uns amics russos vàrem anar a veure l'espectacle «Fiesta flamenca» que tres dies a la setmana s'ofereix al Casino de Lloret de Mar, amb uns objectius meus bàsics, complaure els amics, estudiar els comportaments i reaccions dels turistes russos al nostre país, i de passada veure un espectacle nou.

La sessió no va decebre gens; de flamenc hi entenc molt poc, però la passió que hi posaven és d'admirar. Un global de quatre nois i cinc noies donaven un toc excel·lent, amb una realització molt ben cuidada i professional, una festa de colors, vermells bàsicament, complementats pel guitarra espanyola Diego Cortés. Color, música, passió, art, il·lusió, professionalitat, misteri, embrujo, adrenalina... és el que ens va delectar el grup que encapçala en Jose León amb Rècord Guinness inclòs de moviment de mans i peus que varen delectar les més de 500 persones que assistirem a l'espectacle, més de la meitat russes, i la resta italians, eslovacs, israelians, anglesos, francesos... i de moltes nacionalitats amb molt poca gent d'aquí.

En «Sam» de Vidreres, un clàssic de la casa, es va destapar amb una cançó a duo amb el malaguanyat Luciano Pavarotti mitjançant pantalla de cine, que va ésser senzillament magistral. M'agrada l'estil Sam, en sap un niu. Preguntada una de les noies del flamenc, a la sortida: «d'on ets?», em contesta «sóc d'aquí, i alguns companys també». Vaig quedar fotut, ja que no m'esperava aquesta contesta. Els recomano d'assistir-hi, sopar inclòs, més que un espectacle és «una experiència». Lloret de Mar sap fer moltes coses bé i el potencial de la ciutat és de primera divisió.

La gran mentida

francesc buixeda cabré. santa pau.

Tenim clar que la classe política i més la dirigent, es fa un fart de mentir. Al principi de la democràcia ens vàrem empassar bastants gripaus, però ara no, ajudats per la immediatesa de les comunicacions, les noves tecnologies, les xarxes socials i d'alguns jutges que fan la seva tasca amb diligència i dedicació, tenim puntual coneixement de les investigacions policials i judicials. Això es la nova era de la informació i la comunicació.

El cas Bárcenas (entre d'altres), el vivim dia a dia, i per tant rares vegades quedem al marge del què passa en els casos de corrupció política. Malgrat tot ara estem en un dilema, qui diu la veritat? El president del Govern? Els membres de l'executiva del PP? O el Bárcenas? Que segons sembla s'ha endut a casa mes de 40 milions d'euros (és a dir entre 6.000 i 7.000 milions de pessetes) mentre formava part del Partit, ara està engarjolat per perill de fugar-se.

La intervenció del president del Govern al Congrés dels Diputats, forçat, segons sembla, per l'oposició, no va convèncer ningú, però ara amb la declaració davant del jutge de la secretària general del PP i presidenta de la Comunitat de Castella-la Manxa, encara menys, hem de concloure que estem davant d'una gran mentida, però no sabem de qui?

Estem arribant a la base de l'iceberg i a la cúpula del PP, què haurà passat per pactar un acomiadament tan irregular?, i reclamació per improcedent, que ha estat acceptada davant la jurisdicció laboral.

Quants milions irregulars i potser en negre hauran passat per les mans del Bárcenas i després al Partit; és clar, «qui oli remena els dits se n'unta».

Esperem que l'actuació judicial ho aclareixi. De tota manera, qui hagi o hagin estat els mentiders, no cal dir-ho han de dimitir immediatament, proves n'hi ha en el nostre entorn.

Sorpresa?

Joan Coll vila. figueres.

Subscriu en totes i cada una de les seves lletres l'escrit del 18-8 de l'amic Joaquim Vidal Pugnau de Sant Feliu de Guíxols. Escrit tot ell ple de raó, perquè tots els catalans hem de despertar d'una vegada per sempre de la nostra llarga letargia i fer un tomb pel nostre país.

«Victus»

i la cadena humana

Pere Brunsó Ayats. Professor. Banyoles

Albert Sánchez Piñol, autor de Victus, en l'entrevista del Diari de Girona (14/8/2013), afirma: «Ocupo 600 pàgines per explicar el que va succeir en el setge de les tropes de Felip V a la ciutat de Barcelona».

El senyor Sánchez no ocupa ni una sola pàgina de les 600 per donar a conèixer als seus lectors la font primària històrica indispensable d'aquella gesta. Es tracta del «Pregó» «donat de part dels tres Excms. Comuns, prèls lo parer de la Junta de Govern, a 11 de setembre de 1714, a les tres de la tarda i publicat per tots los carrers de la ciutat». És la font històrica que mai s'hauria d'haver ocultat als catalans: «tots, com verdaders fills de la pàtria, acudirán als llochs senyalats a fi de derramar gloriosament sa sanch i vida por son Rey, per la pàtria i per la llibertat de tota Espanya».

El senyor Sánchez no ocupa ni una sola pàgina de les 600 per parlar d'una altra font històrica entranyable: El cant dels aucells quan arribaren los vaixells davant de Barcelona y lo desembarch de Carlos III (que Déu guarde): «Cantan los cruxidells, / i tots los passarells, / Viva lo Rey d'Espanya, / Carlos III és lo nom, / és blanch com un colom, / vingut de Alemany».

Amb tota la raó l'historiador Jaume Vicens Vives resumeix la gloriosa gesta de l'11 de setembre de 1714 en els següents termes: «l'entusiasme hispànic d'aquella generació catalana».

Algú pot arribar a comprendre la conclusió tan desbaratada del senyor Sánchez: «l'ansia catalanista que es va forjar l'11 de setembre de 1714».

Algú pot explicar com pot arribar a formar-se una cadena, desde Salses a Guardamar, de catalans tan indocumentats el proper 11 de setembre?

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2013/08/25/cartes/632236.html?utm_source=rss